

XIV.

Srna je dojila mladiča.

Mimo pride lisica in jo ogovori: „Ej, sestrica! . . . Slaba, si slaba! . . . Izstradana si tako, da bi ti preštelala lahko vsa rebra! . . . Tudi noga te boli?“

„Prijateljica,“ odgovori srna. „Lovec me je obstrelil in sedaj se živim jako težko. Poleg tega moram skrbeti še za mladiča. Ni čudo, da se vidijo skoraj vsa rebra.“

„Potrpi, sestrica, potrpi!“ . . . nadaljuje lisica prijazno. „Zaupaj mi! Prijateljstvo sem sklenila z vsemi živalmi. Res je, da mi nekatere zaradi mojih starih grehov ne zaupajo prav. Ne verjamejo mi, da sem se izpreobrnila. Sestrica, ti mi pa lahko zaupaš. Uverila se bodeš sama, da govorim resnico.“

Res, lisica začne nositi srni krmo. Srna se začne debeliti. Lepo jo je bilo videti. Pa tudi mladiču je bilo dobro. Mleka je dobival v izobilici in zabavala ga je lisica s svojimi umetelnostmi slednji dan.

Srna ni mogla lisice prehvaliti.

Lisica pa je mislila svoje misli.

Ko se ji je zazdelo, da bode pečenka dovolj mastna, je zadavila nekoč staro in mlado srno.

Tej srni so podobni včasih ljudje. V nesreči sprejemajo dobrote od kogarkoli. Bridko pa so razočarani, ko dojde dan povračila.

Materi.

Zašumeli so gozdovi,
listje z veje zašustelo.
Plapolajo lučke v mrazu
po grobovih neveselo.

V srcu so spomini vstali
nate, draga mrtva mati.
Oj le snivaj! Šopek zali
hočem tebi povezati.

Ti na grob ga bom zasadil
tvoje tihe hladne jame,
da spomin se bo omladil
tebi mrtva mati, name.

Mokriški.

